

Hosana

List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 4, godina I - nakon HosanaFest-a održanog 05.09.2010.

BESPLATNI PRIMJERAK

Blagoslov budućnosti

Andraš

Zoran

Predrag

Boris

Igor

Miroslav

Dejan

Đorđe

Vilmoš

Hosana

list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč.dr. Marinko Stantić

Redakcija

Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Josipović
šticieni Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Vedran Jelić
Drago Ganić

Tehnički urednik

Srđan Varo

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Tisak

Rotografika - Subotica

Naklada

400 primjeraka

Riječ urednika

SLAVLJE MLADOSTI - SLAVLJE RADOSTI

Koliko god netko sa sjetom gledao štićenike "Hosane", zamišljao njihovu bol, samoću zbog izdvojenosti Zajednice, ipak je ona puna radosti, slavlja. Ovi osjećaji melankolije javit će se onima koji nisu do kraja upoznati s programom Zajednice, onima koji je nisu izbliže upoznali. Razmišljajući samo o tragediji iz prošlosti, sjećajući se što je droga sve učinila u njihovom životu, kao i u životu njihovih najbližih – čovjek bi mogao lako skliznuti u depresiju. Poznata je i izreka da je svaki čovjek kovač svoje sreće. Zlobnici bi se mogli i narugati da su oni izabrali ono što su htjeli, pa neka im.

Takvo razmišljanje ne vodi nikamo. Takav život nije vrijedan življenja. Potreban je zdravi odmak, sagledati stvar drugim očima i sve okrenuti na drugu, sretniju stranu. U tome svakome čovjeku i Bog stoji na raspaganju i nema situacije koju On ne bi mogao okrenuti na dobro.

Protekli period kroz Zajednicu je marširala radost, sreća. Onaj koji joj se dao u korak, mogao je veselo kročiti stazom života unatoč bolnoj prošlosti. Radost je veća kada se za nju potrudimo. "Nikada, brate i sestro, nemoj vjerovati onima koji obećavaju lagana rješenja. Bez žrtve se ne može sagraditi ništa veliko!" – istaknuo je mladima u Solinu, 04.10.2003. god., u svetištu Gospe od Otoka, papa Ivan Pavao II. Sreća nam je na dohvrat ruke, samo ju trebamo prigriliti. Znamo li se radovali jedni drugima? Znamo li se veseliti tuđem uspjehu? Nemamo li taj dar, izmolimo ga. Zavist, ljubomora, srdžba zbog tuđe sreće - izjeda.

Stranice ovoga četvrtoga broja časopisa "Hosana" žele, dragi čitatelju, prenijeti slavlje radosti koje se od prethodnog broja do ovoga zbijeno odvijalo zbog slavlja mladosti. Za Dan Zajednice u sedmome mjesecu, nije vladala radost samo zbog trećeg rođendana. Slavlje je prošireno dodjelom svečanoga blagoslova Marka Kovačevića koji je uspješno prošao Zajednicom, sebi na korist, a nama za radost. Toga je dana i Sebastijan Farbaš službeno završio svoj trogodišnji program u Zajednici, te pošao u svijet, vjerujemo, spremna suočiti se sa svime što ovaj svijet nudi. Za njegov ćemo blagoslov, prema pravilniku "Hosane" pričekati godinu dana.

Ništa manje veselije nije bilo niti za HosanaFest, festival duhovnih pjesama, koji je dan prije otvorio vrata izvođačima sa željom da i oni osjetite duh Zajednice, te i sami uoče kako radost može biti potpuna kada braća zajedno žive. Sutradan je uslijedio susret s roditeljima i svojim bližnjima, koji uvijek ostavlja dubok trag u srcu. Nitko drugi ne može priuštiti radost jedni drugima kao što to mogu roditelji i njihovo dijete. I sam festival je odisao svečanošću, radošću, pjesmom.

Iz svega ovoga, dragi čitatelji, vidimo koliko je malo potrebno da bismo bili sretni. Prepoznati u bratu ili sestri kraj sebe one vrijednosti koje sigurno ima svaki čovjek. Zašto je nekim ljudima draže kopati po tuđem smetlištu? Toliko je Božjih tragova u nama, u prirodi, u kozmosu. Dozvolimo da i ove stranice potaknu naše srce da, unatoč poteškoćama i tegobama života, okrenemo list i budemo radost jedni drugima.

- U srijedu, 21.07.2010. štićenici Zajednice "Hosana", u organizaciji Sportsko-ribolovačkog kluba iz Subotice, išli su na jednodnevni izlet na jezero kod Bačke Topole. Za ručak je spremljena riba koju su sami ulovili. Hvala Ribolovačkome klubu za organizaciju, a čvrsto vjerujemo da će se izlet ponoviti i u budućnosti, kao je obećano.

- Štićenici Zajednice sudjelovali su na slavlju zahvalnosti za ovogodišnji rod žita. Uoči žetvene svečanosti u Subotici, Dužnjance, uključili su se sa svojim suvenirima.

- U petak, 10.09.2010. emisija Susreti, na Radio Mariji, bila je posvećena Humanitarno-terapijskoj zajednici za pomoć ovisnicima – Hosana. U emisiji su sudjelovali, osim upravitelja Zajednice i štićenici Boris Altuhov i Đorđe Pavlović.

- Dana, 19.09.2010. štićenik "Hosane" Nikola Mirosavljev službeno je završio svoj boravak u Zajednici.

- Duhovnost u Zajednici je na dobroj razini, jer se rodilo i prvo svećeničko zvanje. Nikola Mirosavljev po završetku Zajednice započinje svoj studij na Bogoslovnom fakultetu u Beogradu sa željom da jednoga dana bude pravoslavni svećenik. Da se zdrava pobožnost razvija u "Hosani" dokaz je i to da je, unatoč boravku u katoličkoj zajednici, Nikola sačuvao i razvijao svoju pravoslavnu pripadnost, te odlučio u svojoj konfesiji Boga iz bližega slijediti. Radujemo se njegovom životnom odabiru i želimo mu da ga Božji blagoslov uvijek prati. Bogu se isplati prepustiti!

Uspjeh čovjeka veseli, usrećuje. Jednome takvome uspjehu radovali su se svi sudionici susreta koji je bio upriličen u povodu Dana Zajednice 03.07.2010. godine u Humanitarno-terapijskoj zajednici za pomoć ovisnicima – Hosana, kada je nekadašnji štićenik iste Marko Kovačević iz Subotice primio blagoslov. Sve je počelo jutarnjim okupljanjem u samoj Zajednici. Razdragana lica, srdačni pozdravi, buđenje emocija. Centralni dio svečanosti bila je sv. misa koju je predvodio upravitelj Zajednice vlč. dr. Marinko Stantić, uz koncelebraciju dvojice karmelićanina o. Vjenceslava Miheteć i o. Zlatka Zuvelu, te domaćeg župnika preč. Željka Šipek, kao i mons. Bele Stantića. Neposredno prije samoga čina blagoslova, Marko je položio prizegu slijedećim riječima: »Za vrijeme mog boravka u Zajednici »Hosana«, kao i u svim onim Zajednicama s kojima je ova surađivala, vjerujem da sam primio sve potrebne milosti kako bih mogao nastaviti život bez poroka koje ovaj svijet nudi. Bog mi je pružio pomoć, pokazao mi ljepšu stranu života. U Zajednici sam sagledavao svoj život, te sam, vjerujem, kroz sakrament svete isповijedi

BLAGOSLOV BUDUĆNOSTI

i zadobio oproštenje svojih grijeha koje sam učinio protiv Boga, svojih bližnjih ili protiv samoga sebe. Sada opet mogu uzdignute glave kročiti kroz život. Hvala Gospodinu na tome daru! Zahvalujem za sve milosti, kao i za žrtve koje sam morao podnijeti na putu oporavka od svoje ovisnosti. Zahvalujem za povjerenje koje mi danas Zajednica daje. Želim živjeti i svjedočiti sve istinske, Božje i ljudske vrednote. Sa ovim blagoslovom, uvjeren sam da me i Bog prati i čuva na ovome putu, jer me istinski ljubi. Ujedno, ovim činom primam na sebe prava i dužnosti odgovornog vjernika i građanina. Zajednica moga života počela je po mom izlasku iz nje, a danas, sa ovim blagoslovom kojega ponizno primam, sve vas molim za vaše molitve i prijateljsku ruku da bih ustrajao na ovom putu. Tako mi pomogao Bog, blažena djevica Marija i svi sveci Božji!« Tada su svi nazočni svećenici polagali na Marka ruke zazivajući Božju pomoć riječima Sv. Pisama: »Neka te blagoslovi Gospodin i neka te čuva! Neka te Gospodin licem svojim obasja, milostiv neka ti bude! Neka pogled svoj Gospodin svrati na te i mir ti donese!« (Br 6,22-26). Riječi su to kojima je i sâm Bog, po Mojsiju i Aronu, blagoslovljao Izraelce. Osim Markova blagoslova, ovom euharistijskom službom službeno je završio i svoj boravak u Hosani i Sebastijan Farbaš, kojega ovakav blagoslov čeka iduće godine. Misna čitanja na ovoj liturgiji čitale su majke Marka i Sebastijana.

Nakon svih ovih dirljivim trenutaka uslijedio je opušteniji dio uz kavu, pečenje roštilja, sportske aktivnosti, kao i nezaobilazne razgovore roditelja sa svojim sinovima. Poslijepodnevno nevrijeme s kišom nije prekinulo susret. Svjedočanstvo Maria Peinovića iz Subotice nikoga nije ostavilo ravnodušnim. Onim emotivnjima Mariova životna priča izmamila je i suze. Nastavak susreta zamijenilo je ganutljive osjećaje onim veselijim. Susret je uveličan radosnim događajem predaje građevinske dozvole za izgradnju novog objekta u okviru Zajednice, za koju su marljivo i vrlo požrtvovano radili

Eva i Imre Kovač. Gospoda Eva je pri predaji istaknula što je sve od papirologije prikupljeno, te kako vjeruje da će se i prikupiti sredstva da se ovaj, neophodno potreban objekt i izgradi. Duhovni nagovor, kojega je održao o. Vjenceslav Mihetec, karmeličanin, duhovno je podigao i osnažio sve nazočne (tekst nagovora nalazi se u ovome broju časopisa »Hosana«). Vještrom retorikom govornik je događaje iz Sv. Pisma usporedio s konkretnim životom štićenika Zajednice i njihove obitelji. Susret je završen u večernjim satima. Dodajmo ovome izvještaju da su na susret došli i prijatelji iz Međugorja i Kiseljaka.

G.W.

“Od grijeha me moga očisti”

(Ps 51,4b)

Grijeh – naša riječ dolazi od staroslavenske riječi ‘greti’, grijati, paliti dušu, srce, savjest. Ostaje na duši kao opekontina.

Bilonski zarobljenici, prognanici iz Izraela, objesivši svoje harfe na vrbe, razmišljaju, istražuju, od kuda izvire toliko zlo. Gdje mu je izvor? Zašto tolike patnje, mučenja? Sve to potiče na zaključno pitanje: je li još Bog sa svojim narodom? Je li prestala Sveta Povijest?

Plod razmišljanja o izvoru grijeha nalazimo u Bibliji, u trećemu poglavљu Knjige Postanka. Tu se uočava nekoliko simbola. Stabla u sredini vrta, zmija, prekršaj – smrt i otvorene oči.

Stabla u sredini vrta znak je Saveza. “Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan, kad sa njega okusiš, sigurno ćeš umrijeti!” (Post 2,16-17) – reče Bog čovjeku. Dirati u znak Saveza znači razoriti Savez, prekršiti ugovor. A to je smrt suživota.

“Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvori Gospodin Bog” (Post 3,1a). Boje njezine kože veoma su zavodljive. Ima sposobnost uvlačenja i u najmanje procjepe a svojom hladnoćom hlađi ljubav i povjerenje, a otrovom smrt daje.

Za plod sa stabla u sredini vrta rekao je Bog da ga se ne jede, niti da se u njega ne dira da ne bi umrli (usp. Post 3,3). Nasuprot životu koji raste iz Saveza, povjerenja u ljubavi, javlja se smrt. Plod neposlušnosti i nepovjerenja što rađa smrću suživota s Bogom.

“Tada se obadvoma otvore oči i spoznaju da su goli. Spljetu smokvina lišća i naprave sebi pregače” (Post 3,7). Prekršivši zapovijed ljubavi čovjeku su se otvorile oči.

Uočio je ostavljenost, izbačenost, prazninu, stid i strah. “Čuo sam tvoj korah po vrtu: pobojah se, jer sam gol, pa se sakrih” (Post 3,10) – odgovori čovjek Bogu.

Nakon ove užasne spoznaje slijedi istraga. Bog traži čovjeka koji se šakrio. Skriva ga oblak straha. Slijede optužbe. Čovjek optužuje ženu: “Žena koju si stavio uz mene – ona mi je dala sa stabla pa sam jeo” (Post 3,12). Žena, pak, optužuje zmiju: “Zmija me prevarila pa sam jela” (Post 3,13). Bog proklinje zmiju: “Kad si to učinila, prokleta bila među svim životinjama i svom zvjeradi divljom! Po trbuhi svom puzaće i zemlju jesti svega života svog! Ne-prijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvoga i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu” (Post 3,14-15).

Ovdje trebamo zamijetiti da Bog nije prokleo čovjeka, već zmiju, zlo, grijeh. Čovjeku prorokuje posljedice koje će snositi. Boriti će se sa zlom i satirati mu glavu. Zemlja će također biti prokleta, što znači da će rađati korov protiv kojega će se on boriti u znoju lica, dok se ne vrati u zemlju od koje je i uzet.

Pisac uvoda u Riječ Božju Staroga Saveza tako je sažeо sva razmišljanja o izvoru zla i smrti, te ostavio nama za opomenu i pouku (vidi Post 1-11). Bilo je to u vrijeme kralja Salomona, 1000 godina prije rođenja Isusa Krista, koji je najavljen kao onaj koji će zmiji satrti glavu (usp. Post 3,15).

Čuje se da čovjek kaže: “Ne žalim radi zla koje mi se dogodilo”. Izjava je to čovjeka koji ipak dovoljno ne razumije što je to grijeh, zlo! U Uskrsnoj noći u hvalospjevu svjeći čuju se ove riječi: “O, zaista potrebna Adam-

ova grijeha što ga smrt Kristova uništi! O, sretne li krivice, koja je zavrijedila takvog i tolikog Otkupitelja!" (Rimski misal, liturgija vazmene noći).

Adamov grijeh je škola u kojoj ne smijemo pasti na ispitu. Dogodilo se Adamu, da se ne dogodi nama. A ako nam se i dogodi, ne smijemo to zvati prednošću, jer bi to opravdavalo naš nemar i udaljavanje od Boga. To je grijeh na koji pristajemo slušajući zmiju, a ne Boga u vrtu naše savjesti. Opravdanje grijeha je proglašenje grijeha pravim stanjem, prirodnim. Svaki grijeh je protiv prirode, jer čovjek nije stvoren grešnim, već se za grijeh svjesno opredjeljuje. Sredstvo grijeha je laž, a cilj mu je smrt. Opravdanje grijeha može čovjeka dovesti u stanje golotinje, praznine, gdje čovjek svog grijeha ne vidi i ne mrzi (usp. Ps 36,3b).

Ne smijemo reći da je dobro što smo upali u grijeh, makar nas je on doveo obraćenju. Bilo bi to opravdanje grijeha, što đavao jednino i želi. Do obraćenja se ne dolazi kroz zahvaljivanje grijehu, već po milosti Božjoj koji govori: "Života mi moga – nije meni do smrti bezbožnikove, nego da se odvrati od svoga zlog puta i da živi!" (Ez 33,11), i po molitvi grešnika koji iz dubine vapi: "Smiluj mi se Bože po milosrđu svome, po velikom smilovanju izbriši (poništi) moje bezakonje!" (Ps 51,1).

Želimo li razumjeti tko je đavao, osluhnuti nam je Isusa. Židovi Isusova vremena, koji ga slušaju, ne razumiju ga. Isus im obrazlaže zašto: "Vama je otac đavao i hoćete vršiti prohtjeve oca svoga. On bijaše čovjekoubojica od početka i ne stajaše u istini, jer nema istine u njemu: kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži" (Iv 8,44). On je lažac i ubojica čovjeka od početka. Tako ga određuje (definira) Isus. Svojim je lažima prevario Adama. Pokušao je i s Isusom. Čekao je trenutak konca četrdesetnice u pustinji. Propao pokušaj. Isus sluša Oca, kojega Adam nije slušao. Adam je čuo, ali nije osluškivao. Bio je obaviješten o volji Božjoj. Isus sluša, osluškuje Riječ Očevu i vrši njegovu volju. U krilu poslušnosti Riječi postaje djelo – čin. Isus sluša Oca i onda kad govori đavao. S đavlom ne razgovara. Riječi koje Isus upućuje đavlu jesu: "Odlazi, Sotono!" (Lk 4,35). Sa sotonom nema razgovora. Tko god se i jednom riječju upušta s njim u razgovoru, taj gubi.

S Isusom se razgovara moleći. Ova Zajednica "Hosana" moli slušajući Riječ Božju. Stoga njezin je odgajatelj Isus Krist. To je onaj Isus kojega Za-

jednica motri u razmatranju Krunice. To je i Isus koji je začet po Duhu Svetome. To je Isus koji se za nas krvlju znojio. Isus, koji je za nas bio raspet, koji je uskrnuo i koji će doći uzeti nas k sebi.

Zašto je ova Zajednica drugaćija od drugih? Zato jer nju vodi Isus Krist. U molitvi se s njime razgovara, sluša ga se, razmišlja se s njime, dje luje se po Njegovu nahodjenju. Tu je na djelu Duh Sveti. U Nazaretu je Marija pitala Anđela: "Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?" Anđeo joj odgovori: "Duh Sveti siće na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto" (Lk 1,34-35).

Anđeo upozorava na silu odozgo, od Svevišnjega. I štićenici "Hosane" se ovdje pitaju kako će ozdraviti, kako će se promijeniti, kako će zaživjeti novi životom? Kako će to biti? Samo silom odozgor. Silom Svevišnjega. Tvoje sumnje i strepnje, tvoja nepovjerenja u samoga sebe on će osvijetliti, osjeniti, učiniti. Naša je molitva: "Oče, koji jesi na nebesima!" (Mt 6,9), ali odmah i krik: Gdje si, gdje da te nađem, Bože!?

Mi gledamo samo vodoravno. Humano. To nije dovoljno. Tu nema odgovora. Anđeo upozorava na silu odozgor. Podigni glavu. Izdigni se nad zemaljsko. Čovjek je s Bogom svemoguć. Bez Boga ostaje samo čovjek. Čovjek je s Bogom osoba uskrnsnuća. Uskrsnik.

Dozvolite mi izloženo potkrijepiti s četiri slike iz Evanđelja.

Prva slika - "I kada dođe prijeko, u Gadarski kraj, eto mu u susret dvaju opsjednutih. Izlazili su iz grobnica, silno goropadni, te nitko nije mogao proći onim putem. I gle. Povikaše: 'Što ti imaš s nama, Sine Davidov? Došao si ovamo prije vremena mučiti nas?' (Mt 8,28-29).

Evo zgoda. Isus se zatekao u gadarskom kraju. Poganskom. Na njegovu prisutnost uzbuduju se dvojica opsjednutih. Viču na njega i žele da odmah ode. Ne mogu podnijeti njegovo božanstvo. Ono ih može uništiti. Njegovu blizinu zovu mučenjem. Tama ne voli svjetlost. Mržnja ne može podnijeti blizinu ljubavi. Nemir je životno ugrozen mirom. Sve se ovo brani svojim nemicom, svojim otrovom. Ta goropadnost, to navaljivanje jednih na druge, zar ne govori o opsjednuću zlim mislim, željama, nastojanjima?! Govori o tome kako svoje zlo stanje želimo proglašiti prirodnim stanjem. Tako treba biti. Tako mi odgovara. Pa, kad mi se približi Isus odmah vičemo: "Što ti imaš sa mnom Sine Božji. Došao si mučiti me!" A Isus kaže: "Vrati se svome mužu, ženi, obitelji.

Oprosti. Gledaj naprijed i vidi što sve dobro možemo zajedno učiniti. Nemoj gledati natrag. Prošlost će te progušiti."

"Što si došao?" – vikali su opsjednuti. Čujem u tome upit: "Gdje si bio ranije? Nisi li video kako tonem? Zašto mi nisi pružio ruku, kao Petru?" "Bio sam s tobom, samo ti nisi htio biti sa mnom. Bio sam ti bliži nego ti sam sebi" (usp. Sv. Augustin, Ispovijesti, knj. 10,27). Koliko puta sam vas htio skupiti kao što kvočka skuplja piliće pod svoja krila, ali vi niste htjeli (usp. Mt 23,27). Jesi li čuo moja zvona sa zvonika? Jesi li čuo moj glas preko mojih poslanika koju te zvali? Ali ti nisi htio. I sada nećeš. Radije bježiš do dna svoga zla i u njemu ćeš se ugušiti kao svinje u moru gadarskoga kraja."

Druga slika - "I ušavši u lađu, preplovi i dođe u svoj grad. Kad gle, doniješe mu uzetoga koji je ležao na nosiljci. Vidjevši njihovu vjeru, reče Isus uzetomu: 'Hrabro, sinko, otpuštaju ti se grijesi!' A gle, neki od pismoznanaca rekoše u sebi: 'Ovaj huli! Prozrevši njihove misli, Isus reče: 'Zašto snujete zlo u srcima? Ta, što je lakše reći: 'Otpuštaju ti se grijesi' ili reći: 'Ustani i hodi?' Ali da znate: vlastan je Sin Čovječji na zemlji otpuštati grijeha!' Tada reče uzetomu: 'Ustani, uzmi nosiljku i podi kući!' I on usta te ode kući. Kad mnoštvo to vidje, zaprepasti se i poda slavu Bogu koji takvu vlast dade ljudima." (Mt 9,1-8). Sada je Isus u svom gradu. Koriste njegovu prisutnost i brže-bolje donose uzetoga čovjeka – paralitika na nosiljci. Prijatelji njegovi, a vjernici Isusovi vjeruju da ga On može ozdraviti. Zaprepaštenje. Vidjevši njihovu vjeru Isus govori uzetomu da ustane. Nije rekao što su očekivali: "Ozdravljam te". Rekao je na njihovo zaprepaštenje da su mu grijesi otpušteni. Pismoznaci, službene osobe, čuvari pravovjerja odmah nastupaju i viču: "Ovaj huli!" Pravi se Sinom Božjim. Osupnuti su i bolesnikovi prijatelji. Pa, zar su oni donijeli prijatelja grešnika, a ne bolesnika – paralitika?! Svaki gleda i sudi iz svoga kuta, sa svoje točke gledišta.

Međutim, treba gledati onako kako gleda Isus. Tko je Isus? On je Sin Božji. Bog i čovjek. A tko je čovjek? Čovjek i čovjek Božji. Tijelo i duša. Isus – Bogočovjek – gleda na čovjeka kao na Božjeg čovjeka. Isusu ovaj svijet sa svim svojim zlima ne može nauditi. Čovjek može. I to čini, na žalost s čovjekovom odlikom, pristankom i suradnjom. Čovjekova duša je izložena napastima đavla. On, đavao, izvor je bolesti duše, pa onda i tijela. Imamo duševne i tjelesne bolesti. Najčešće je to povezano. Ali, ima i zasebno. Duša bude potpuno zdrava, a tijelo nepomično. I obrnuto.

Isus polazi od duše. "Otpuštaju ti se grijesi!" On je Bog. Vidi i zna. On u čovjeku ne vidi samo tvar, tijelo. On u čovjeku uvijek vidi Sliku Božju, makar ju je čovjek grijehom razbio.

Ne uzmimo grijeh neozbiljno! Razlikujmo grešku, pogrešku od grijeha. Pogreška se čovjeku dogodi slučajno, sasvim neočekivano. Za grijeh se odlučujemo, na njega pristajemo. On je naš svjesni čin! On je naše svjesno NE Bogu. Naš stav. Pogreške možemo ukloniti sami. Grijeh ne. Može nam se dogoditi da nekoga ne pozdravimo, nismo ga zapazili. Kad to primjetimo, potrcimo za njim da to popravimo. Možemo nekoga ne pozdraviti, jer ga mrzimo, ne želimo ga vidjeti, jer, kažemo, to je i zasluzio. Možemo to čak držati i svojom prednošću. To je duševna uzetost. Toga se sam ne mogu oslobođiti. To je razbijena Slika Božja. Za to je potrebna vjera i molitve prijateljâ. Takvoga uzetoga treba zgrabiti i odnijeti pred Isusa. Prijatelji su zajednica vjerujućih koji mole za obraćenje grešnika. To je zajednica kojoj se obraća i sam grešnik riječima: "Zato molim i vas braćo da se molite za me Gospodinu Bogu našemu!" (Rimski misal, pokajnički čin). Vjernička molitva prijateljâ, zajednice, izmolit će milost koja će potaći grešnika da stane pred Oca i moli: "Oče, sagriješih protiv neba i pred tobom! Nisam više doslojan zvati se sinom tvojim. Primi me..." (Lk 15,18-19). Isus ne čini istragu. On vidi. Zatim kaže: "Sinko", dijete, u smislu dijete Božje. On jednostavno otpušta, liječi dušu. Kad je duši vraćen mir, vraćena je izgubljena snaga. Uzeti ustaje. Stoviše, nosi svoju postelju.

Treća slika - "A kad nečisti duh izide iz čovjeka, luta bezvodnim mjestima tražeći spokoja, ali ne nalazi! Tada rekne: 'Vratit ću se u kuću odakle iziđoh.' I došavši, nađe je praznu, pometenu i uređenu. Tada ode i uzme sa sobom sedam drugih duhova, gorih od sebe, te uđu i nastane se ondje. Na kraju bude s onim čovjekom gore nego na početku. Tako će biti i s ovim opakim naraštajem." (Mt 12,43-45).

Pozvani smo na veliku pozornost. Kad mislimo da smo uspjeli urediti svoju dušu, pa smo sve stavili na svoje mjesto te možemo uživati, veliki pozor! Uživanje i užitak veliki su neprijatelji duše. Dok čovjek uživa u vlastitom uspjehu, zaboravlja da je taj uspjeh Božje djelo. Užitak udaljava od Boga, od zahvalne molitve. Može se po nadahnuću zloga javiti misao kako je prijašnje, grešno stanje bilo baš pravo i da ga nije bilo ne bi došlo do obraćenja tj. do onog čišćenja, pomenjenosti,

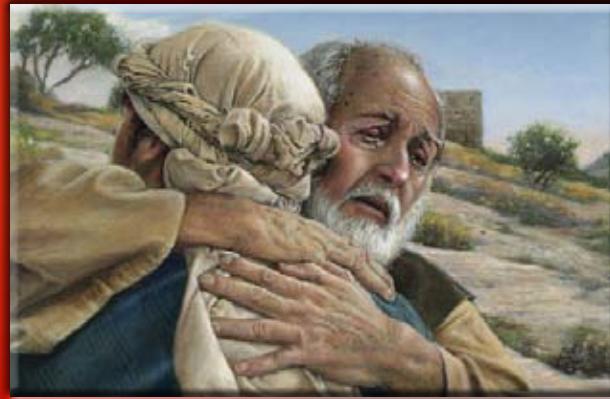
uređenosti, do tog uzroka uživanja. Dolazi se do zaključka da ne treba žaliti nad onim što je bilo. Štoviše, moguće nam je to i prednost. No, Psalm zbori drugačije: "Grešan je naum u srcu zlotvora, straha Božjega nema on pred očima. Sam sebi on laska suviše, grijeha svog ne vidi i ne mrzi" (Ps 36,2-3).

Đavao ne zna što mi mislimo. On vidi što radimo. Od pločica naših djela sprema sebi put u dušu i budući da je očišćena, imaju mesta još za sedmoricu gorih od njega. Čovjeka vraća u gore stanje od prijašnjega. S grijehom nema sporazuma. Zmija, ako joj se zdrobimo glavu, u znak zahvalnosti će nas ujesti i otrovati. Nije ona uzalud simbol zla i grijeha. Simbol đavla. Ostavimo li u grijehu mjesa obnovit će se neiskorjenjivo.

Opasno je, stoga, govoriti: "Ne žalim što sam upao u zlo (pa i droge), jer sam se osvijestio". Zlo ovakvu pohvalu jako rado čuje i priprema svoj povratak. Još i gore. "Tko grijeha svog ne vidi ne mrzi na opaku ostaje putu" (Ps 36,3b.5b). S grijehom nema razgovora. Nema dogovora, sporazuma. Svaki odnos s grijehom vodi u smrt. Najprije duše, a onda i tijela. Dakle, kad smo molitvom, sakramentima, zajedništvom u vjeri Bogu i dobru očistili dušu, ona ni na trenutak ne smije ostati prazna, jer "đavao kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre" (1 Pt 5,8-9). Svjedoci smo što se dogodilo ljudima koji su iznova pali pod njegovu vlast.

Četvrta slika - "Usta i pođe svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin će mu: 'Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se s imenom tvojim.' A otac reče slugama: 'Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite, pa da se pogostimo i proveselimo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!' I stadoše se veseliti. A stariji mu sin bijaše u polju. Kad se na povratku približio kući, začu svirku i igru pa dozva jednoga slugu da se raspita što je to. A ovaj će mu: 'Došao tvoj brat pa otac tvoj zakla tele ugojeno što sina zdrava dočeka.' A on se rasrdi i ne htjede ući. Otac tada izide i stane ga nagovarati. A on će ocu: 'Evo toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed, a nikad mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima proveselim. A kada dođe ovaj sin tvoj koji s bludnicama proždrije tvoje imanje, ti mu zakla ugojeno tele.' Na to će mu otac: 'Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je. No, trebalo se veseliti i radovali, jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!'" (Lk 15,20-32).

Vratio se izgubljeni sin. Sukob između starijeg sina i oca. Tko je stariji sin, brat? To je onaj koji nije učinio ono što je učinio mlađi. Ponosan je na to. Toliko ponosan, da ne želi prihvati povratnika. Ni očeva mu ljubav ne znači ništa. Povrijeđen je u svom ponosu. Mlađi brat, sin, više se ne spominje. Spominje se očeva ljubav prema jednome i drugome.

Dragi roditelji, vjerujem da prepoznajete svoju očinsku ljubav, ali i ulogu s obzirom na sinove. Treba imati veliko srce (ugojeno tele). Srce ispunjeno ljubavlju. Ne pukom simpatijom, naklonošću, uzbudenošću. Ne! Već ljubavlju koja zna biti "velikodušna, dobrostiva, koja ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi, nikad ne prestaje" (1 Kor 13,4-8). Tako se događa ostvarenje Izajijina proročanstva: "Očima okruži i pogledaj ... izdaleka ti dolaze sinovi ... Gledat ćeš tad i sjati radošću, igrat će srce i širit' se, jer k tebi će poteći bogatstvo mora, blago naroda k tebi će pritjecati ... i hvale navješćivati Gospodnje" (Iz 60,1-6). No, trebalo se radovali i veseliti, jer "ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!" (Lk 15,12).

Vraćaju vam se sinovi iz ovih Zajednica. Pripremite im doček sa zahvalnošću Bogu, koji vam ih vraća. Zagrlite ih i krenite s njima naprijed i oni s vama, ali uvijek samo s onim koji govorи: "Ja sam svjetlost svijeta" (Iv 7,12b), "Ja sam Put, Istina i Život!" (Iv 14,6).

Draga moja braćo u Zajednici "Hosana", dragi roditelji i prijatelji, trudio sam se vas i sebe upozoriti na snagu grijeha, koji čovjeka prati od njegovih početaka. Želja mi je bila upozoriti na Isusa koji je jači od svakoga zla. Želim vas pozvati da budete Isusova domovina, Crkva vjerujućih u ljubav i dobrotu Božju. U Gospodina zagledani kročimo naprijed. Spojimo srca ispunjena Božjom ljubavlju i hrabro naprijed. S Bogom smo jači od grijeha i svakoga zla.

br. Vjenceslav Mihetec

Plasman

1. Zagrljeni u duši – »Proroci« (Subotica)	124
2. Po(r)uka – »Novo Nebo« (Zenica)	86
3. Bog je s nama – Jelena Barić (Split)	84
4. Put – »Savao« (Zagreb)	81
5. Živo zaželi – »Mihovil« (Split)	75
6. Marijo Propetoga Krista – »Stope« (Blato/Korčula)	59
7. Ljubljeni Isuse – Zvonimir Kalić (Vrpolje/Đakovo)	53
8. Svjetlost – Anna (Podgora/Makarska)	50
9. Božji mirisni cvijet – Tamara Babić (Subotica)	49
10. Živjeti po Tvojem – Antonia Perak (Zagreb)	48
11. Kruniš me dobrotom – »Petrus« (Bački Monoštor)	45
12. Kriste, Ti si ljubav – »Tutus tuus« (Zagreb)	37
13. Susret – »Gospa Jezerska« (Zagreb)	34
14. Život što mi Nebo daruje – Emanuel Majstorović (Velika Gorica)	23
15. Ljubav neka osvane – Snježana Kujundžić (Subotica)	22

Peti po redu Festival hrvatskih duhovnih pjesama HosanaFest, pod gesлом To je vjera naša, njom se dičimo, održan je 5. rujna 2010. u subotičkoj Dvorani sportova. U natjecateljskom dijelu festivala nastupilo je 15 izvođača, solista, odnosno vokalno-instrumentalnih sastava. Glasovanjem samih izvođača pobjednici ovogodišnjeg festivala su VIS »Proroci« iz Subotice s pjesmom Zagrljeni u duši. Pobjedničku pjesmu napisala je Josipa Dević, dok Viktor Kesler potpisuje obradu, a glazbu su napisali skupa. Nagrada Stručnog povjerenstva pripala je Tamari Babić iz Subotice, za izvedbu pjesme Božji mirisni cvijet, za koju tekst i glazbu potpisuje Josip Josipović, a obradu je uradio Ivan Somođvarac. Nagrada za najbolji tekst pripala je pjesmi Život što mi Nebo daruje, koju je napisao Dražen Pavin, a izveo Emanuel-Enko Majstorović. Publika, kao i slušatelji Radio Marije, te radio postaje Mir – Međugorje, koji su izravno pratili prijenos festivala, svojim su glasovima putem sms poruka nagradili sastav »Stope« iz Blata na Korčuli, za pjesmu Marijo Propetoga Krista. Tekst za tu pjesmu napisao je Tonči Padovan Maslinjak, a glazbu i obradu potpisuje Vinko Didović. Novina ovogodišnjeg festivala je i nagrada koju su dodili

jelili članovi Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima – Hosana. Po njihovu izboru, nagradu je zaslužio VIS »Novo Nebo« iz Zenice, za pjesmu Po(r)uka.

Posjet zajednici Hosana

Već drugu godinu za redom cjelokupni prihod od prodaje ulaznica, CD-a i DVD-a, ide u korist Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima – Hosana. U znak zahvalnosti članovi Zajednice dan uoči festivala ugostili su izvođače. To je još jedna od novina festivala, kako je istaknuo vlč. dr. Marinko Stantić, predsjednik Organizacijskog odbora festivala i upravitelj Zajednice. Iako su posjeti Zajednici ograničeni, ovaj susret je upriličen kako bi se po njemu štićenici Zajednice i sudionici festivala međusobno utvrdili u vjeri. Vlč. Stantić ističe kako je to bio vrlo hrabar potez. »Jednostavno nam je želja bila da sami izvođači dožive duh Zajednice i vide na koji način se momci vraćaju na pravi put / ... a i da/ štićenici shvate kako su mogli biti kao ti mlađi koji su ih posjetili i da mogu ići tim putem i biti sretni i veseli«. Iako ovaj susret nije izravno bio povezan s glazbom, gosti su domaćinima posvјedočili kako se uz pomoć glazbe, i to one duhovne, mladost može potpuno drukčije osmislati.

njom se dičimo!"

U kompleksu Zajednice, svetu misu u koncelebraciji mons. Marka Forgića i vlč. Krešimira Žižeka iz Zagreba, predslavio je vlč. Stantić. On je u propovijedi upitao nazočne kojom se vjerom diče, te što je to Bog učinio u njihovu životu, o čemu svjedoče drugima. »Ako nismo konkretno osjetili Božji zahvat u našem životu teško ćemo biti svjedoci. Štićenici Zajednice Hosana dobro znaju kakav je život bez Boga, ali isto tako što je Bog učinio snagom vjere u njihovom životu. Bog sigurno svakom čovjeku čini velika djela, samo ih je potrebno prepoznati, te potom raditi na tome da ona u nama dobrom plodom urode« - zaključio je propovjednik.

Organizacijski odbor, kao i toliki volonteri, i ove su godine pokazali da se mogu nositi s tako velikim organizacijskim izazovom. Prije svega bilo je potrebno prikupiti neophodna materijalna sredstva, kako bi se festival uopće mogao održati. U tomu su značajni doprinos dali grad Subotica, Ministarstvo kulture RS, Generalni konzulat RH u Subotici, te nekolicina obitelji. Organizatori su oko stotinjak gostiju smjestili po obiteljima. Iako to već postaje praksom, bilo je potrebno puno truda kako bi svatko mogao dobiti odgovarajući smještaj. Ujedno je i to bila prilika za druženje i upoznavanje, a za neke koji su već dolazili na festival prilika za ponovni susret s domaćinima.

Tijekom prijepodneva na dan festivala najveći dio mlađih sudjelovaо je na misi u župnoj crkvi Isusova Uskršnja u Subotici.

Performansom Prelaska preko Crvenog mora skupina mlađih vjeroučenika iz Subotice i okolice uvela je publiku u ozračje ovogodišnjeg festivala. Sama scena bila je tako uređena da je podsjećala na vodene bedeme koji su Izabranom narodu stajale s desna i s lijeva dok ga je Jahve proveo po suhu kroz Crveno more. Baš kao što je Bog, po Mojsiju, izveo izraelski narod iz egipatskoga ropstva u slobodu Obećane Zemlje, tako i štićenici Zajednice Hosana, jer je HosanaFest humanitarni festival u prilog života i rada ove Zajednice, prolaze kroz nju da bi ih Bog iz ropstva droge podigao na slobodu djece Božje. Potom su nastupili voditelji vlč. Predrag Alilović i Nevena Mlinčić.

Pobjedničkom pjesmom s prošlogodišnjeg festivala Oduvijek i zauvjek Ana Ostojić iz Zagreba otvorila je festivalsku večer, te scenu predala natjecateljima. Od 39 skladbi, koje su bile upućene na natječaj za sudjelovanja na festivalu, odabранo je prema pravilniku HosanaFesta 15, koje su bile izvedene. Zanimljivo je da su čak deset skladbi izveli

gosti iz R. Hrvatske, jednu gosti iz Bosne i Hercegovine, a četiri izvođači s teritorija naše biskupije.

Tijekom stanke za glasovanje, skupina mlađih izvela je još jedan performans, ovoga puta pod nazivom Maskarada. Na vrlo sugestivan način, mlađi su svojim scenskim nastupom, uputili vrlo jasnu poruku da je Bog onaj pred kojim padaju naše maske, te kako jedino tako možemo zbilja živjeti slobodni i biti radosni.

Usljedila je dodjela nagrada, te uzbudljivo zbrajanje glasova izvođača, koje je odlučilo o pobjedniku festivala. Nakon proglašenja ovogodišnji pobjednici VIS »Proroci« izveli su svoju pjesmu, a na sceni su im se pridružili svi ostali izvođači. Time se na simbolički način očitovala jedna od glavnih svrha festivala, a to je zajedništvo i druženje mlađih, koji kroz glazbu svjedoče o svojoj vjeri i radoći u Kristu. Govoreći o festivalu, vlč. Stantić je naglasio upravo ovo: »Cilj je da se na

melodije koje mlađi vole pjevaju duhovni tekstovi koji će im dati nadahnucu i poruku. To je zapravo glavni cilj HosanaFesta, da na pjesmama koje oni vole i pjevaju izgrađuju vlastiti talent i sve ono što u sebi imaju. To je i prilika da energiju koju u sebi nose, pokažu u javnosti.«

Ozračje radoći i poleta, kojim su mlađi ispunili Dvoranu sportova, zahvalilo je sve nazočne. Osim duhovnim sadržajima pjesama koje su pjevali, mlađi su svojom nazočnošću posvjedočili da je moto festivala »To je vjera naša, njome se dičimo« i njihov životni moto. Sigurno su to mogli osjetiti i slušatelji, koji su festival pratili uz svoje radio prijamnike, a dio ozračja mogu osjetiti

svi oni koji nabave CD s pjesmama s ovogodišnjeg festivala.

Organizacijska voditeljica pobjedničkog sastava, gospođa Josipa Dević, ističe kako je sretna što postoje festivali duhovne glazbe. »Ako se mlađi okupljaju oko nekih zvijezda, zašto se ne bi na ovaj način okupljali oko Gospodina i slavili ga? Trebamo biti zahvalni što postoje festivali duhovne glazbe. Nagrada je u cijeloj priči sporedna stvar. Lijepo ju je dobiti, ali nije najbitnija. Puno je važnije okupljati mlađe.« Vlč. Stantić je istaknuo kako je festival pokazao opravdanost razloga svoga postojanja. »Ne samo izvođači nego i posjetitelji su oduševljeni cijelim programom i to kroz oba predviđena dana. Zahvalni smo svima, koji su na bilo koji način dali svoj doprinos ovom uspješnom festivalu - istaknuo je vlč. Stantić, te dodao - potaknuo bih osobito domaće izvođače i autore, na veću angažiranost, te da se i kod nas njeguje ovaj vid duhovnog stvaralaštva.«

Prema NIU »Hrvatska Riječ«, KL »Zvonik« i www.suboticadanas.info

Razgovor sa Borisom Devičem, članom VIS-a »Proroci«

DRAGO MI JE DATI DOPRINOS ZAJEDNICI »HOSANA«

Hosana: Što za tebe znači baviti se duhovnom glazbom?

Boris: Iskreno, za mene je to jedno veliko duhovno ispunjenje, znate kako kažu: »Tko pjeva dvostruko moli«. Drago mi je što pjevam u VIS-u »Proroci« i što sam od samog početka u grupi. Na taj način više slavim Gospodina a kao grupa, širimo Božju riječ. Time potičemo mlade da krenu kao i mi, jer kao što i sami znate, moderna duhovna glazba nije još toliko ni popularna ni rasprostranjena na našim prostorima, kao npr. u Hrvatskoj.

Hosana: U subotu, uoči HosanaFesta, za izvođače su bile organizirane radionice u samoj Zajednici Hosana. Koliko ste vi izvođači mogli osjetiti duh Zajednice kroz tih par sati boravka? Kako su ti se dojmile?

Boris: Radionice su bile kvalitetne, bilo ih je u više kategorija, od rada u polju, pripreme večere, pa sve do izrade darova tj. suvenira za sve izvođače. Momci iz Zajednice su nas fino ugostili, uveli u radionice i vjerujte mi, ja sam se fenomenalno osjećao u grupi u kojoj sam se nalazio. Bio sam u grupi »vrt«, od sitnog poslića koji smo dobili, da poberemo grah, mi smo se dogovorili da počupamo sav korov i očistimo polje. Naravno, tražili smo dopust od Borisa, štićenika Hosane, a tada našeg vođe grupe. On se obradovao što nam je to palo na pamet, a nama naravno nije bilo teško pomoći bližnjemu. Mislim da će se o rezultatima radionica i o nezaboravnom druženju i zajedništvu u Hosani, dugo pričati i da će nam svima ostati u lijepom sjećanju.

Hosana: Kakvi su tvoji dojmovi s ovogodišnjega HosanaFesta?

Boris: FENOMENALNI! Mi kao grupa, govorim u ime svih, bili smo potpuno opušteni, nasmijani, nismo razmišljali o nagradama ili o greškama. Evo jednog zanimljivog detalja, prije samog nastupa smo se pomolili i otisli iza pozornice podržavati ostale izvođače, plesati i veseliti se sa njima.

A kad je već došlo do proglašenja, nisam očekivao nagradu, ali kada smo se kod izvođenja pjesme popeli prvi put na pozornicu, te čuli cijelo veliko oduševljenje publike, nadošlo mi je da bismo mogli osvojiti nagradu publike. Kad je u zadnjem krugu glasovanja ispalo naše ime na prvom mjestu, malo me je uhvatila trema. Pomiclio sam: Božja volja! Kad je Bog htio da se to dogodi i kad su nas izvođači izglasali bilo mi je drago, jer su to ipak većina

kvalitetnih izvođači iz Hrvatske, što su nas podržali i veselili se sa nama do kraja, kako i na pozornici, tako i nakon festivala... Samo mi je krivo što nisu svi mogli ostati malo duže, ali biće još prilika i susreta.

Hosana: Što ti znači pobeda – i to druga? Naime, pobijedili ste na HosanaFestu i 2007. godine.

Boris: Hmm, paaaaaa... mislim da je to više dokaz prijašnjega rada i rasta na kvaliteti. Ne mogu reći da se ne veselim nagradi i to drugoj. Što više, mali je znak pažnje ili u ovom slučaju nagrada samo više potiče na rad i obavezuje za festival iduće godine. Sam HosanaFest je jedini festival duhovne glazbe na našim prostorima. U Hrvatskoj ih ima jako puno, i natjecateljskih i revijalnih na kojima grupe samo pokazuju svoj rad. Dobivaju zahvalnicu i time svi ostaju ravnopravni, što ne utiče na raspoloženje sudionika nakon same festivalske večeri. S time mislim da, ako bi se pravila festivala promijenila, da HosanaFest ne bude festival natjecateljskog karaktera, svi bi više obratili pažnju na zajedništvo, a manje na nagrade. Time bi se izbjegle i neugodnosti ako se dogodi da neka grupa po drugi put ili više puta dobije neku nagradu.

Hosana: Može li među kršćanima biti rivalstva, ljubomore što je netko uspješniji, pa i to da je netko dobio dva puta nagradu na jednome festivalu? Kako komentiraš tu vjeru?

Boris: Naravno da može biti rivalstva i da, toga ima. Baš sam zato spomenuo festivalne nenatjecateljskog karaktera i da bi bilo manje te napetosti, kada bi promijenili pravila festivala, jer će tako biti sigurno bolji i dalje jedini na našem prostoru. Svi bi ga po tome bolje pamtili, više bi se prijavljivali. A to kako komentiram tu vjeru? Žalim što se sve ovo počelo komercijalizirati, kad se ljudi malo zagrijuju za te nagrade i kad napetost poraste kao da Bog isпадa iz igre. Ljudi kao da zaborave zašto su na festivalu, zaborave da su došli slaviti Gospodina svojom pjesmom i uživati u zajedništvu...

Hosana: Vremena su sve teža i tempo života je sve brži. Sve je više ovisnika. Što misliš: što je recept uspjeha da mladi ne zastrane u neki porok?

Boris: Pa to je teško pitanje. Lako je reći, a teže uraditi. Jedino rešenje je ostati uz Crkvu. Ja iz osobnog iskustva, mogu reći da je moje školovanje u Tehničkoj školi bilo katastrofalno i teško. Nalazio sam se u razredu u kojem se pored mene nalazilo još 30 mladića pod utjecajem droge, alkohola, cigara i raznih trava... Jedini sam se razlikovao od njih i to je predstavljao problem, jer se nisam mogao i nisam htio uklopiti u takvo društvo. Ne želim pričati o tome što sam sve proživio zbog njih ali sam ponosan na sebe što sam ustrajao u tome i pored teških muka sa njima završio školovanje za smjer koji sam htio.

Hosana: Hvala Borise na razgovoru i još jednom čestitke za pobjedu.

Boris: Hvala i Vama, a hvala i na čestitkama.

PONOSNA SAM NA SVOG BRATA

Zovem se Aleksandra Jovanoski. Nikola Miroslavlev, nekadašnji štićenik Zajednice "Hosana", moj je brat po majci. Brigu o Nikoli vodili smo baka, moja sestra i ja. Ovdje ću opisati svoj dio učešća u njegovom odgoju, pri njegovu odrastanju.

Od Nikole sam starija četrnaest godina. Možda se čini velika razlika, ali moram priznati da se nisam osjećala zrelom za preuzimanje roditeljske uloge pri odgoju svoga mlađeg brata. Više sam pažnje posvećivala sebi i svojim tinejdžerskim problemima. Brata sam voljela, ali se ta ljubav svodila na to da mu nešto kupim ili da ga nekud odvedem. Nisam mu pružala otpor, niti ulazila u bilo kakve rasprave s njim, pa time i nisam izgradila nikakav autoritet. Kao dijete je Nikola bio dobar, povučen, sa velikim nedostatkom samopuzdanja. Upravo radi toga smo ga upisali u karate klub, gdje je postizao lijepe rezultate. Tako je postajao sve sigurniji u sebe. Dolaskom puberteta, počeo je kasno dolaziti iz škole, počele su prve tuče, te je svoje samopouzdanje počeo pokazivati na vrlo negativan način. Nekako odjednom mu nije bilo bitno što je odličan učenik, već da je što agresivniji, bahatiji, grublji. Prerastao je u jednu zavorenu, arogantnu i agresivnu osobu, koja je pokazivala svoju ranjivost samo onda kada je već bio natjeran u kut.

Uz moju najbolju volju, nisam nalazila način kako doprijeti do njega. Nekako mi se činilo da sam sa svojim skromnim načinom života uspjela zamijeniti uloge u odgoju: kao da je on moj stariji brat, a ne ja njegova starija sestra. Nisam imala pravo znati

Svjedočanstvo sestre bivšeg ovisnika

tko čini njegovo društvo, kud se kreće, što radi u slobodno vrijeme. Iako smo živjeli u istoj kući, živjeli smo u dva različita svijeta.

Vjerojatno je droga u Nikolin život ušla u vrijeme kada se počeo tući s prijateljima, jer sam ga viđala u alkoholiziranom stanju, češkao je često nos, predugo se zadržavao u toaletu... Istina, tada nisam sumnjala na drogu, pa nisam niti reagirala. Sve se svodilo samo na grdnju i savjete koje on nije prihvatio. Za vrijeme Nikolinog prelaska u srednju školu, ja sam se udala. Time se prorijedio naš kontakt. Vremenom je znatno smršavio, pričao nepovezane stvari, bivao sve neuredniji. Tada sam prvi put posumnjala da se drogira. Nisam niti znala naći način kako da ga pitam. Sve da mi je i priznao, ne bih znala naći način kako da mu pomognem. U to se vrijeme Nikola preselio kod svog oca i njegove obitelji, pa sam brigu prebacila na njegovu rodbinu s očeve strane. Povremeno smo se viđali. Nisam uspjela pobjeći od odgovornosti. Jednom sam ga prilikom vidjela kad je "krizirao". Bilo mi je strašno! Oblio ga je hladan znoj, gubio je razum, tresao se, savijao od боли. Odveli smo ga u bolnicu. Uz teške muke, ostao je na odjelu psihijatrije. Po izlasku, problem nije bio riješen. Bilo mu je samo malo lakše. Trudio se, ali nije uspijevao biti bez potrebe za porokom. Sam je zaželio ući u Zajednicu za pomoć ovisnicima. Doznali smo za Zajednicu u Međugorju, ali se za ulaz čekalo po par mjeseci. Naša je sreća bila da je Nikola inzistirao da se što prije nađe neka druga Zajednica, jer se plašio da će pokleknuti. Saznali smo za Zajednicu "Crna Reka", kraj Novoga Pazara. Otišao je tamo. Već pri prvoj posjeti shvatili smo da nam se uvjeti u toj Zajednici ne sviđaju i da Nikola tamo ne može ostati. Po povratku kući čuli smo za Zajednicu "Hosana" u Starome Žedniku. U "Hosani" je bilo mjesta, pa je Nikola, nakon svega tri mjeseca, promjenio Zajednicu. Boravio je tri godine u "Hosani" i u onim Zajednicama s kojima je ista suradivala. Bilo je teško, bolno, lomio se, pokušao prekinuti, vratio se...

Nikola je uspio! Danas je on druga osoba. Završio je Zajednicu. Izgradio se u vrlo zrelu osobu. Zna što hoće, ali i zna što više neće. On isto tako dobro zna tko mu je pomogao na tom putu. Njemu želi i služiti kao svećenik. Tako će moći svima posvjedočiti što mu je Taj u životu i sa životom učinio. On nas je učinio sve sretнима! Hvala Mu. O Nikoli slušam samo pohvalne riječi. S punim srcem danas svima kažem: Ponosim se njime!

BIT ĆEMO KRIVI AKO NE POMAŽEMO

Više od tri godine Zajednica "Hosana" se nalazi u mom mjestu, a od ove godine započeo je izlaskom i časopis "Hosana", pa sam odlučila i ja dati svoj osrvt na rad ove institucije. Odmah ću izraziti svoju radost da smo baš mi, mještani Žednika, dobili tu milost da se u našem mjestu, jedinome u Subotičkoj biskupiji, otvori ova Zajednica. Božja je providnost htjela da se ona nalazi na glavnoj cesti, kako bi bila svim prolaznicima pred očima. Na takav način kao da želi podsjetiti da je zlo, pod imenom droga, tu oko nas te da ne treba zavarati oči pred tom stvarnošću. Oni koji nemaj taj problem u svom domu (među kojima sam i ja), ne bi trebali zazirati od toga problema koji je zahvatio naše bližnje. Ta, kršćani smo, zar ne?!

Majka sam dva odrasla sina, koji su, Bogu hvala, na dobre putu. Droga im nije dio života. Da su mi sinovi mlađi, sigurno bih se uputila u Zajednicu, raspitati se na što treba pripaziti pri njihovu odgoju, kako ih ne bi usmjerila na krivi put. Takav bi savjet dala svakome mlađem roditelju. Neshvatljivo mi je kako mnogi ugledni ljudi, osobe na položajima, ne osjete potrebu navratiti u Zajednicu i raspitati se kako im pomoći. Zar se nitko ne sablažnjava nad statistikama koliko ovisnika o narkoticima živi među nama? Imamo li srca za potrebne?

Upravo oni koji nikada nisu posjetili Zajednicu, te oni koji nikada nisu popričali sa nekim štićenikom iste, zaziru od njih tražeći da im se dvorište ogradi, da se od njih naprave zatvorenići. Moje radno mjesto mi omogućava da gotovo svakodnevno imam prilike susresti se sa nekim od štićenika "Hosane" ili makar sa nekim iz Uprave. Vrlo odgovorno tvrdim da se u razgovoru s njima odlično osjećam, iskreno nasmijem, te da mi je puno srce jer šire optimizam unatoč burnoj prošlosti. Veselim im se svaki put kad ih ugledam.

Razgovarajući sa momcima iz Zajednice došla sam do saznanja da im je u kući svećenik svakodnevno potreban. Duhovnim vodstvom lakše je izabrati prave vrijednosti u životu. Ranjenim dušama, kao što su stanovnici "Hosane", još je potrebniji savjet i učitelj otkrivanja lažnih od pravih osjećaja. Štićenici sami svjedoče da je divan osjećaj biti pod drogom. To je vrlo opasno! Sudim po sebi: ono što mi je divno, rado bih ponovila. Ovdje je u pitanju lažan osjećaj, pa je zbog toga i vrlo opasan. Zato mislim da je svećenik potreban biti stalno s njima, pored svih onih vjeroučiteljskih i sakramentalnih vrijednosti. Upravitelj Zajednice, v.l. Marinko, zbog svojih obaveza na župi u Somboru, nije u mogućnosti biti svakodnevno s njima. Pomažu mu mons. Marko Forgić, o. Vjenceslav Mihetec, kao i naš župnik preč. Željko Šipek. Sve su to posjete hvale vrijedne. Ipak, njima je potreban stalni duhovnik koji će ih moći pratiti na njihovom putu oporavka. Nisam upoznata jesu li roditelji štićenika tražili od Biskupa da se v.l. Marinko osloboди župe i dodijeli njihovim sinovima. Iz gore navedenih razloga mi je jasno zašto neki štićenici

napuste Zajednicu. Moja blizina "Hosani" mi je omogućila vidjeti da je v.l. Marinko svoj godišnji odmor proveo u Zajednici. Za to vrijeme niti jedan mladić nije napustio "Hosanu". Ovaj podatak govori u prilog mojoj tvrdnji da on mora biti stalno s njima! Slažem se da je i na župi potreban svećenik. Onima koji iz običaja dolaze u crkvu, te onima koji se samo zadive na lijepu propovijed a da ne naprave bitne izmjene u svom životu, smatram da treba pokazati da će im se ugraditi duhovni vođa i dati onima kojima je istinski potreban.

Osim duhovnika, važnu ulogu u Zajednici ima i voditelj (u ovom slučaju Igor Tot-Horgoši). Onaj koji je prošao put silaska u drogu, te onaj koji zna tko ga je i kako izdigao iz tog poroka, moći će autentično posvjedočiti gdje su slabosti jednoga ovisnika. U zajedništvu s duhovnikom, voditelj je ključ koji ovisniku otvara vrata za ulazak u bolji svijet. Da sam na vlasti, osigurala bih najveću plaću tim ljudima!

U radu pri spašavanju ovisnika potrebno je raditi i s njihovim roditeljima. Ta uloga je isto tako važna. Najprije im je potrebno dati utjehu i nadu da će se sve okrenuti na dobro ukoliko ustraju uz program Zajednice. Ovdje se prvenstveno misli na put obraćenja. Duhovnik je potreban i za njih. On bi imao zadatak otkivati istine vjere, upućivati u molitve, žrtve, pomoći im da u kući naprave novu atmosferu, jer ako im se sin vratи u isti životni ambijent kakav je napustio pri ulasku u Zajednicu, imat će opet velike šanse vratiti se na stari put. U tome im može puno pomoći i ostala rodbina. Na susretima koje Zajednica organizira može se vidjeti tko je napredovao, a tko se grčevito drži svoga puta i ne mijenja se. Kada ja, kao osoba sa strane, mogu to uočiti, daleko više to uočavaju oni koji od njih očekuju promjene.

Zaključujem ovo svoje gledište na život i rad Humanitarnoterapijske zajednice za pomoći ovisnicima – Hosana. Nisam željela nikoga povrijediti, niti ikome držati lekciju. Željela sam samo i na ovakav način pomoći tim ljudima i potaknuti sve vas, dragi čitatelji, da razmislite o izloženim potrebama Zajednice, te da se svi zajedno uključimo u pomoći ovim dragim ljudima.

Ljubica Fabian

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrovorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

**IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)
usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"**

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/

RS35310007080200340264/

Adresa:

**Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina-Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com**

PIB: 105153452

kontakti:

matični broj: 08870358

- voditelj: +381/64-9841-678
- svećenik: +381/64-4616-394
- suradnik: +381/64-2862-401
- roditelj: +381/64-6550-015

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može ući dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;
- jedna fotografija osobe koja ulazi u Zajednicu (formata 3x4 cm);

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

HosanaFest

VIS "Novo Nebo" - prva nagrada po izboru štićenika zajednice "Hosana"

